

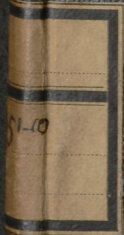
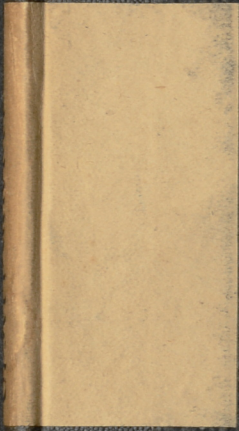
**Dies Memoriae Nativitatis Iesu Christi Dicatos Pie Celebrandos Commendat
Academia Ienensis : Eutyichis de unione naturarum in Christo sententia
illustratur**

Ienae: Fiedler, 1794

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn820638390>

Druck Freier Zugang

Fg 1605^{1-10.}

12p

24.

DIES
MEMORIAE
NATIVITATIS
IESV CHRISTI

DICATOS
PIE CELEBRANDOS
COMMENDAT
ACADEMIA IENENSIS.

EUTYCHIS de unione naturarum in Christo sententia illustratur.

IENAE
LITTERIS FIEDLERIANIS.
CICICCLXXXIIII.

Fg. 1605¹⁰.

MEMORIAE
NATIVITATIS
IESU CHRISTI

DICATOS
PIE CELEBRANDOS
COMMENDAT

ACADEMIA LENSIS

Butcher in meat markets in Cliffe Palace

LENAE
LITTERIS HEDERIANIS
CCCXXXIII

DEI GRATIA
CAROLVS AVGVSTVS

DVX SAXONIAE IVLIACI CLIVIAE MONTIVM
ANGARIAE ET GVESTPHALIAE LANDGRAVIVS
THVRINGIAE MARCHIO MISNIAE COMES PRIN-
CIPIS DIGNITATE HENNEBERGAE COMES MAR-
CAE ET RAVENSBERGAE DYNASTA RA-
VENSTEINII REL.

RECTOR ACADEMIAE IENENSIS
MAGNIFICENTISSIMVS

S. D.

C I V I B V S.

In novissima commentatione nostra, qua piam ac salutarem die-
rum nativitati Jesu Christi sacrorum celebrationem Vobis commen-
davimus, CIVES, NESTORIUM ab orthodoxa illius temporis fide in
doctrina de unione naturarum in Christo non deflexisse, arcitissi-
mam potius naturarum in Christo conjunctionem affirmasse, et
unam tantummodo personam unumque Christum statuisse, ex ipsis
ejus assertis demonstravimus. Eadem tristia fata, quae Nestorius
perpeffus est, tempore illo turbulento, EUTYCHES, presbyter et
archimandrita Constantinopolitanus subiit, quippe qui acerrime
pro catholica fide contra *Nestorium* dimicans aliamque illius asser-
tis prorsus contrariam sententiam tenens, gravissimum odium, pro-
scriptionem, anathema ac remotionem a munere sacro sibi contra-
xit. Injustissimo modo et infenso animo haec omnia gesta esse,
quilibet a partium studio alienus inde jam facili conjectura perspi-
ciet, quod optimo consilio sententiam suam acriter defenderit

A 2

EUTY-

EUTYCHES. At operae pretium esse putamus, hanc aetatis illius improbitatem uberius indagare et quam fuit tunc temporis controversiae agitatae, quam iniquae sententiae in aliter sentientes latae fuerint, ejus exemplo evidenter demonstrare. *Qualem igitur sententiam de naturis in Christo senex ille foverit, jam disquiremus.*

Nimirum ea, quibus a vera fide discessisse dicitur EUTYCHES, ad tria potissimum capita revocari solent; primo eum ante natiuitatem duas in Christo naturas affirmasse, deinde eum unam tantum post unionem naturam statuisse, tandem eum carnem Christi ex Maria desumptam nobisque consubstantialem negasse, a)

Primum quod attinet, a recepta sententia recessisse non videtur EUTYCHES, duas in Christo naturas ante unionem asserens, sed offendit haec sententia theologos eam ob causam, quoniam conjunctio naturarum in ipso jam conceptionis momento facta credebatur. Absonum igitur et ridiculum putarunt, ante unionem duas naturas statuere, cum una tantum natura ante conceptionis momentum existerit, et hoc idem esset ac si quis diceret: Christum fuisse Christum antequam Christus fieret; habuisse duas naturas, antequam illas haberet, humanitatem exstitisse, antequam existerit. In dubium quidem a quibusdam vocari solet, utrum disertis verbis dixerit Eutyches, Christum ante incarnationem ex duabus naturis exstitisse; b) sed de eo dubiandum non esse credimus, quoniam saepius causam suam in concilio Constantinopolitano agens haec professus est: *confiteor, ex duabus naturis fuisse Dominum nostrum ante adunationem, post adunationem vero unam naturam confiteor.* c) Verum et hoc tam absoum non est, cum EU-

TYCHES

a) Vid. IO. FR. BUNDEI *institutiones theologiae dogmaticae*, (Lips. 1724. 4.) Lib. III. Cap. 2. pag. 893. PETAVII *op. de theologicis dogmatibus*, Tom. V. Cap. XIII. p. 34. sqq.

b) IOBI LUDOLFI *commentarius ad hist. Aethiop.* (Francof. ad M. 1691.) pag. 454. sqq.

c) Vid. MANSI *sacrorum conciliorum nova et amplissima collectio*, (Florent. 1761.) Tom. VI. pag. 531. 743. 746. 779.

TYCHES ἐσαρκωσιν ac ἐνωσιν distinguens conjunctionem naturarum post *nativitatem* demum factam esse putaverit; quaestio autem illa, utrum divina natura in *conceptione*, an post *nativitatem*, humanam susceperit, nullius plane momenti habenda sit. Ipsa enim naturarum unione concessa, plane nihil refert, quo tempore ea in Christo facta credatur.

Praecipuum in hac controversia alterum EUTYCHIS assertum est: post naturarum Christi conjunctionem ejusque incarnationem non jam duas, sed unam tantum naturam existisse. EUTYCHEN haec revera statuisse et nullo modo moveri potuisse, ut a sententia illa decederet, extra omnem dubitationem positum est. Saepius enim in concilio Constantinopolitano confessus est et constanter ac firmissime asseveravit: ὁμολογῶ ἐκ δύο φύσεων γεγενῆσθαι τὸν κυρίον ἡμῶν προ τῆς ἐνώσεως· μετὰ δὲ τὴν ἐνωσιν μίαν φύσιν ὁμολογῶ. d) Horribile quidem hoc dictu videbatur theologis in illa synodo congregatis, et aestu quodam odii abrepti senem accusatum anathematibus persequerentur, antequam eum, quid sentiret, apertius explicare passi essent. Varias igitur explicandi vias ipsi tentarunt et haereses falsa consequentia inde deduxerunt, quae tunc temporis admodum periculosa ac perniciose habebantur. Praecipue erroris eum arguerunt gravissimi, unionem factam esse per *mixtionem* quandam, ut aquae et vini, hordei ac tritici, aut *conversionem* sive *commutationem*, ita ut humana natura penitus absorpta et in divinam commutata sit. Quare patres concilii Chalcedonensis decreverunt: duas in Christo naturas unitas esse ἀσυγχυτως καὶ ἀσπρεπῶς. e) Verum quamvis vox συγχυσις antea saepius adhibita fuerit ad designandam naturarum in Christo unionem, neque ad haereticas opiniones merito referri potuerit, *Eutyches* tamen ne

A 3

eam

- d) MANSI *concilia* pag. 745. Vid. etiam LUDOLFI *comment. alleg.* pag. 452. sqq.
 e) Vid. NICEPHORI *hist. eccles.* lib. XVIII. Cap. 52. Conf. LUDOLFI *comm. all.* pag. 452. MICH. LE QUIEN *notae ad Io. DAMASCENI tibrum de haeresibus*, in operibus Tom. I. pag. 100. PETAVIUS *loc. cit.* pag. 36.

eam quidem admittere voluit, sed confusionem illam ac mutationem diserte negavit. Etenim in libello confessionis exhibito: *filium Dei, ait, propter nos homines et propter nostram salutem descendisse, incarnatum, hominem factum et passum esse ac resurrexisse.* Eodem modo in concilio Chalcedonensi dixit: *confiteor, factam filii in carne praesentiam ex carne sanctae virginis et in incorporatum eum perfecte propter nostram salutem; postea confessus est, perfectum Deum esse et perfectum hominem, qui natus est ex Maria virgine.* Perfecta autem natura humana ac divina cum commixtione aut commutatione nullo modo conciliari potest. Tandem BASILIUS, Seleuciaepiscopus in concilio Constantinopolitano EUTYCHI objecit: *si non duas naturas post adunationem dixeris, commixtionem et confusionem dicis;* in concilio Ephesino autem mentem suam ita explicavit: *si dixeris unam naturam et non addideris incarnatam et inhumanatam, putaberis confusionem dicere et commixtionem; si autem addideris incarnatam et inhumanatam, (quod EUTYCHES semper fecit,) eadem cum patribus nostris dicis. f)* Equidem non satis liquet, quid per unam naturam intellexerit EUTYCHES, epistolis ejus, in quibus mentem suam uberius explicavit, deperditis; nullo tamen negotio probari potest, eum a recepta fide nequiquam deflexisse, sed revera cum ea penitus conspirasse.

Nolumus jam urgere, terminos in hac doctrina adhibitos, οὐσία, ὑπόστασις, πρόσωπον aliosque vario sensu a theologis adhibitos esse, ita ut crebriores inde logomachiae exortae sint; EUTYCHEN igitur ipsam forsitan personam Θεοῦ appellasse, quae alias ὑπόστασις vel πρόσωπον appellata fuit, Θεοῦ enim constanter significationem naturae retinuit, et EUTYCHEN ipsum hunc sensum ei tribuisse, ex eo adparet, quod δύο Θεοῦ, divinam ac humanam ante conjunctionem statuerit, post illam autem μίαν Θεοῦ, quae propterea eodem sensu accipiatur, nec personam sed naturam denotet necesse est.

f) Vid. MANSI concilia 1. c. pag. 630. 779. 746.

contra Nestorium artificiosam naturarum unionem et personae unitatem hac voce designandi, et in eo tantum peccavit, quod doctrina et eruditionis apparatu ingeniique acumine reliquos theologos attingere, et spinosam, qua nimium quantum valebant, in distinguendo subtilitatem imitari non potuit. Diserte enim professus est: ἐκ δύο Φυσεων ἐνωθεισων καὶ ὑποστασιν γεγεννησθαι τον κυριον ημων Ιησουν Χριστον, — τελειον Θεον, και τελειον ανθρωπον; g) saepius sententiam suam ex eo comprobavit, quod unus sit Christus, unus Dominus, non duo, eoque satis luculenter demonstravit, unitatem υποστασεως s. personae in Christo sibi unica placere. Quod si vero unitatem personae et naturae, s. προσωπου και Φυσεως male confudisse EUTYCHEN dixeris, probe tenendum est, eum sensu illo, quo unam pro altera posuit, nihil affirmasse, quod recepto παιδειας τροπω adversetur. Non negavit, Christum post incarnationem verum hominem fuisse, perfectum enim hominem ac perfectum Deum eum adpellavit; non merum Deum illum habuit, sed Deum incorporatum et inhumanatum; neque divinas neque humanas affectiones ei abjudicavit, sed utrasque aequali modo ei tribuit; Deum illum appellavit inhumanatum, non hominem deificatum, ut scilicet a priori fieret denominatio; neque Christum dividere voluit, quod Nestoria vitio dabatur, adeoque μιαν Φυσιν verum non simplicem vel divinam vel humanam, altera penitus absorpta aut commutata, sed compositam ex divina et humana absque commixtione strenue affirmavit ac defendit. Quae si recte perpendantur, quomodo ab orthodoxa fide recessisse dici possit, non apparet. Theologi enim eodem modo statuerunt, Christum perfectum Deum atque hominem fuisse in una persona, Deum humanam naturam assumisse, divinam non assumtam esse, filium Dei esse incarnatum, (ὁ λογος σαρξ ἐγενετο,) utramque naturam artificissimo et indissolubili vinculo esse conjunctam, ita ut affectiones unius naturae alteri etiam propter unionem competant. Quid quaeso impediabat, quominus naturae illae artificissime conjunctae μια Φυσις, non mera humana neque divina, sive Φυσις Θεανθρωπου appel-

g) Vid. MANSI concilia I. c. pag. 531. 779.

appellaretur? h) Quam facile autem fuerit, in hoc tam arduo et implicato argumento in Scyllam incidere, dum Charybdin evitare studerent doctores, ipse CYRILLUS acerrimus ille orthodoxae fidei contra *Nestorium* defensor similis erroris, uti constat, insimulatus, exemplo suo satis superque comprobavit. Vera etiam sunt et attentione digna, quae LUDOLFUS ex loco aliquo CYRILLI affert: i) *Quale quiddam est homo ex anima et corpore constans. Nam et ista diversi generis nec ejusdem inter se essentiae, cum vero uniantur, unam hominis naturam (μία ἀνθρώπου φύσις) efficiunt. Ecce et hic duae sunt naturae, (δύο φύσεις,) anima nimirum et corpus, et tamen neque anima in corporis naturam transmutatur, neque corpus in naturam animae transit; sed ambobus intra proprios fines manentibus, una ex iis natura (μία φύσις) conficitur. Non igitur est e genere impossibile, e duabus naturis unam naturam fieri (ἐκ δύο φύσεων μίαν φύσιν γίνεσθαι).* Quam difficile denique sit, in his altercationibus media via incedere, patres etiam conciliorum Constantinopolitani, Ephesini et Chalcedonenſis testati sunt. k) Etenim in primo atque ultimo anathematibus perculerunt eos, qui unam statuerent naturam in Christo, et monstra ex *Manichaei*, *Valentini* et *Apollinarii* caveis ac lustris educta nominarunt, quamquam *Eutychi* nunquam in mentem venit, talia statuere; in concilio Ephesino autem omnes clamant: *tolle, incende Eusebium, iste vivus ardeat, iste in duo fiat, sicut partitus est, partiatur; si quis dicit duo, sit anathema;* quamvis de divisione personae hic plane non erat sermo. Ita vero sancta synodus irreligiosi fervoris sui et pruritus ex falsis consequentiis errores gravissimos deducendi clarissima edidit documenta.

Ad tertium tandem accusationis *Eutychianae* caput progrediamur, quod docuerit, *Christum carnem ex beata virgine Maria non sum-*

h) Vid. MICH. LE QUIEN *notae ad Io. Damasceni lib. de haeresibus in operibus* T. I. p. 100. LUDOLFI *comment. loc. cit. pag. 452. sqq.* PETAVII *dogmata theologica*, loc. cit. pag. 36.

i) Loc. cit. pag. 457.

k) Vid. MANSI *concilia*, l. c. pag. 635. 738. fq.

sumfisse, adeoque carnem ejus non esse consubstantialiam. Ita enim THEODORETUS refert, Eutychem dixisse: Deum Verbum nihil humanum ex virgine sumfisse, sed ipsum immutabiliter conversum et carnem factum, per virginem tantummodo transiisse, crucique affixam et appensam fuisse in circumscriptam, interminatam, incomprehensam unigeniti divinitatem, eandemque tumulo mandatam resurrexisse. l) Et VIGILIUS: Eutychniana, inquit, haeresis in id impietatis prolapsa est errore, ut non solum Verbi et carnis unam credat esse naturam; verum etiam hanc eandem carnem non de sacro Mariae Virginis corpore assumptam, sed de caelo dicat, juxta insandum Valentini et Marcionis errorem fuisse deductam. Ita pertinaciter Verbum carnem asserens factum, ut per Virginem, ac si aqua per fistulam transiisse videatur; non tamen ut de virgine aliquid, quod nostri sit generis, assumfisse videatur. m) In hac accusatione id quidem verum est, EUTYCHEN corpus Christi nobis consubstantiale negasse. Saepius enim in synodis propter haeresin ejus congregatis haec professus est: εως σημερον ουκ ειπον το σωμα του κυριου και Θεου ημων ομοουσιον ημιν, την δε αγιαν παρθενον ομολογω ειναι ημιν ομοουσιον, και οτι εξ αυτης εσαρκωθη ο Θεος ημων. n) Prius vero, quod e caelo Christus corpus suum acceperit, nunquam asseruit, sed constanter negavit. Obtrectationem quandam, ait, contra se ubique diffusam esse, quasi ipse dixerit, quod de caelo carnem ο Θεος λογος deduxerit, se vero liberum esse ab hujusmodi detrectatione; contra perfectum Deum et perfectum hominem, qui natus est ex Maria virgine, at non habentem carnem consubstantialiam nobis postea confessus est, o) Itaque haec sententia Eutychi tributa revera ad haereticas fabulas referenda est. Quod vero corpus nostro corpori consubstantiale Christo concedere noluit, id quidem ex nimia orthodoxia magis quam

l) In haereticis fabulis, lib. III. Cap. XIII. in ejus operibus (Lutet. Paris. 1642.) Tom. III. pag. 246.

m) In initio libri tertii contra Eutychem. Vid. PETAVII dogmata theol. I. c. pag. 34.

n) Vid. MANSI concilia, I. c. pag. 742.

o) Ibid. pag. 779.

quam ex heterodoxa ejus fide deducendum est. Nempe cum aliis theologis contendit, Christum non merum esse hominem, sed Θεανθρώπον, eumque naturam compositam ex divina et humana possidere, quare etiam corpus ejus non meri hominis sed Θεανθρώπου ipsiusque Dei ac Domini nostri corpus esse, arbitratus est. At quoniam nostrum meri tantum hominis corpus est absque divinitate cum eo conjuncta, etiam huic æqualem substantiam cum corpore Christi tribui non posse, legitima consequentia inde effici putavit. Quare cum BASILIUS ei objiceret: *si mater nobis est consubstantialis et ipse (Christus) secundum carnem consubstantialis est nobis*, acute distinxit inter *corpus hominis et corpus humanum; non dixi*, inquit, *corpus hominis corpus Dei, humanum autem corpus, quoniam ex ipsa virgine incarnatus est Dominus.* p) Itaque quomodo a catholica fide EUTYCHES tantopere deflexisse dici possit, plane non perspicimus. Etenim theologi ea quæ hominis sunt, Deo etiam competere propter arctissimam naturarum conjunctionem, corpus Christi etiam corpus Dei, Mariam Θεοτόκον, Deum natum, passum, mortuum esse, contra Nestorium strenue et acerrime propugnarunt et ad fidem orthodoxam semper retulerunt. Tale autem nostro corpori nullo modo competit, adeoque Eutyches saltem excusandus est, si corpus Christi nostro consubstantiale appellare non ausus est. Potius hac in re modestia ejus magnam laudem meretur, quippe qui cum impetu valde indecoro incitatus, ut consubstantialitatem corporis Christi concedat, patribus ingenue respondit: *Quoniam confiteor (Christum) Deum meum, Dominum coeli et terrae, hactenus de ejus natura disputare non mihi permittebam, consubstantialem autem nobis hactenus nunquam me dixisse confiteor.* q)

In hac universa controversia nemo erit, qui non animos doctorum illius aevi adeo corruptos et a vero religionis sensu pariter ac justa in dissentientes clementia alienos deploret, summaque indignatione corripiatur, cum videat acerrimas de formulis ac phrasibus rixas et controversias fuisse agitas. Quantum haec indoles animi

p) Ibid. pag. 742. Conf. LUDOLFUS et PSTAVIUS locis cit.

q) Ibid. pag. 742. 743.

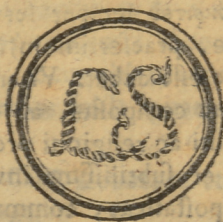
animi a Christi ejusque legatorum consilio differt, qui doctrina et exemplo veri studium indefessum et mansuetudinem in propaganda veritate saepius gravissime inculcarunt! Est igitur profecto, quod nobis gratulemur, quod iis temporibus vivere nobis contigit, quibus verum sine ira et studio quaerere, idque quod nobis persuasum est absque formidine libere profiteri ac defendere licet, quibusque doctrina religionis magis magisque ab inanibus paleis purgata, nemo in propagandis dogmatibus aliis forte armis quam idoneis argumentis usus risum intelligentium vel odium proborum hominum effugere potest. Hac igitur opportunitate ut recte utamur, officio sanctissimo tenemur. Nostrium est, veritatem quietamente et tranquilla meditatione quaerere, *τον ἐμφοτον λογον δεξασθαι ἐν πραϋτητι, ἀποθεμενοι πασαν ῥυπαριαν και περισσειαν κακιας*, omne partium studium sedulo vitare, non in verba jurare magistrorum aliorumque sequi auctoritatem, neque opinionibus inveteratis nimis inharere neque novas tantum sententias avide arripere, sed fidem nostram firmissimis quantum fieri potest ad persuadendum argumentis stabilire.

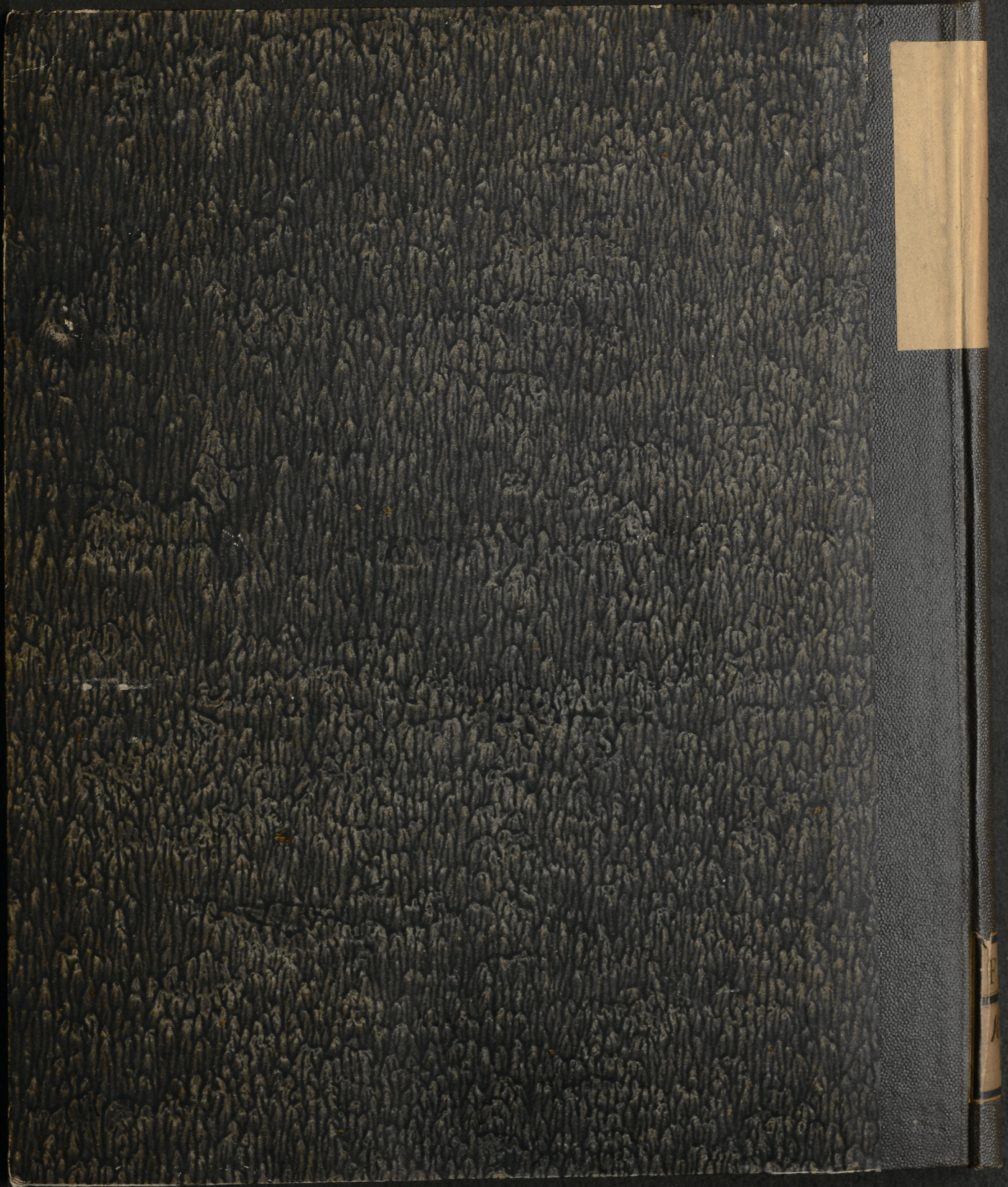
Tristis illa controversia nos docet, omnes illas subtilissimas disquisitiones in capitibus religionis mysteriisque fidei nullius pretii esse, quippe quae prorsus nihil ad promovendam virtutem et tranquillitatem animi faciunt. Omnia quae Christus et apostoli docuerunt, ad saluberrimam doctrinam amplificandam, ad virtutem cultumque Dei *ἐν πνευματι και ἀληθεια* puriorem, denique ad confirmandam felicitatis spem valuerunt; et Paulus apostolus serio hortatur doctores, (*i Tim. I, 5. C. VI, 4. 5. 20.*) ut *ζητησεις και λογομαχιας, ἐξ ὧν γινεται φθονος, ἐρις, βλασφημια και ὑπονοιαι πονηραι, παραδιατριβας και βεβηλους κενωφονιας* sedulo fugiant, *contra το τέλος της παραγγελιας, ἀγαπην ἐκ καθαρης καρδιας και συνειδησεως ἀγαθης και πιστεως ἀνωποκριτου* semper servare studeant. Quod quidem nobis in omni re, praesertim in doctrinae religionis studio semper curae cordique esse debet. Ut enim atrox illa altercatio, utrum Christus una natura composita, an duabus arctissime conjunctis gaudeat, nihil virtuti ac religioni profuit, ita ad hunc finem nihil proficiet acutissima et subtilissima investigatio modi unionis naturarum in Christo hypostaticae, communicationis idiomatum, diver-

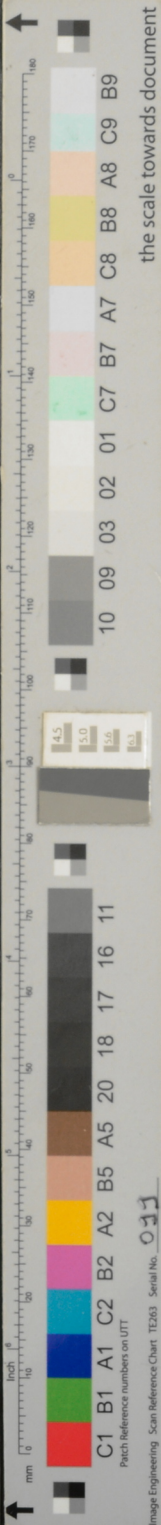
diversitatis personarum in divinitate quoad *τροπους υπαρχεως*, characterum, quibus distinguuntur, actuum, proprietatum et notionum personalium, aliarumque subtilitatum, quas maxima Christianorum pars intelligere nequit et Christus ejusque legati discipulis suis nunquam proposuere. Omnes illae doctrinae nos nec meliores nec feliciores reddere possunt; sed simplex Iesu Christi doctrina, quae ad virtutem ac religionem ducit, *αληθης εστι βρωσις και αληθης ποσις, πηγη υδατος αλλομενου εις ζωην αιωνιον.*

Quae cum ita sint, doctores ecclesiae praecipue id curare debent, ut auditoribus suis saluberrimam hanc doctrinam proponant eaque tantum eos doceant, quae ad veram fidem et sanctimoniam vitae ducunt, ea autem omnia omittant, quae subtilitatem quidem in cogitando exercent, sed ad emendandum animum nihil profunt. Sed altera ex parte omnis etiam cautio et diligentia ab illis adhibenda est, ut publicam fidem nec temere nec praeter necessitatem turbent, eas potius opiniones intactas relinquant, quae virtuti et tranquillitati animorum nullum detrimentum afferunt, quoniam nimia reformandi cupidine facile effici potest, ut homines de veritate omnis religionis et virtutis necessitate dubitare incipiant.

Haec omnia ut praecipue hisce diebus nativitati Iesu Christi sollempnibus diligenter perpendatis, CARISSIMI CIVES, atque doctrina et exemplo divini doctoris Vestri meditando ac imitando ad emendandos ac commovendos animos Vestros recte utamini, admonitos Vos esse volumus, Vosque ex ista ratione haec sollempnia peragendi optimos ad vitam bene gerendam fructus percepturos esse, confidimus. P. P. die Nativitatis Iesu Christi, Anno
CXCIXCCLXXXVIII,

riffi ejusque legatorum consilio differt, qui doctrina et
tri studium indefessum et mansuetudinem in propaganda
pius gravissime inculcarunt! Est igitur profecto, quod
alemur, quod iis temporibus vivere nobis contigit,
um sine ira et studio quaerere, idque quod nobis per-
absque formidine libere profiteri ac defendere licet,
doctrina religionis magis magisque ab inanibus paleis,
emo in propagandis dogmatibus aliis forte armis quam
umentis usus risum intelligentium vel odium proborum
effugere potest. Hac igitur opportunitate ut recte utra-
tio sanctissimo tenemur. Nostrum est, veritatem quieta
tranquilla meditatione quaerere, τον ἐμφυτον λογον δεξασ-
τητι, ἀποδμενοι πασαν ῥυπαριαν και περισσειαν κακιας,
um studium sedulo vitare, non in verba jurare magi-
orumque sequi auctoritatem, neque opinionibus invete-
inharere neque novas tantum sententias avidè arripere,
nostram firmissimis quantum fieri potest ad persuaden-
nentis stabilire.

is illa controversia nos docet, omnes illas subtilissimas
tes in capitibus religionis mysteriisque fidei nullius pretii
oe quae profus nihil ad promovendam virtutem et tran-
aniami faciunt. Omnia quae Christus et apostoli docu-
saluberrimam doctrinam amplificandam, ad virtutem
Dei ἐν πνευματι και ἀληθεια puriorem, denique ad con-
felicitatis spem valuerunt; et Paulus apostolus serio
doctores, (1 Tim. I, 5. C. VI, 4. 5. 20.) ut ζητησεις
χιας, ἐξ ὧν γινεται φθονος, ἐρις, βλασφημια και ὑπονοια
αραδιατριβας και βεβηλους κενωφονιας sedulo fugiant, cons-
της παραγγελιας, ἀγαπην ἐκ καθαρης καρδιας και συνειδησεως
πιστεως ἀκωποκριτου semper servare studeant. Quod
obis in omni re, praesertim in doctrinae religionis stu-
curae cordique esse debet. Ut enim atrox illa altercatio,
ristus una natura composita, an duabus arctissime con-
deat, nihil virtuti ac religioni profuit, ita ad hunc finem
licet acutissima et subtilissima investigatio modi unionis
in Christo hypostaticae, communicationis idiomatum,
diver-